

De legende van de Vuurvogel

Van dezelfde auteur

Gewoon, Marjolein (10+)

Argadwyn (15+)

Fyrrlannor (15+)

DE LEGENDE VAN DE
Vuurvogel

FEMKE DEKKER

the sky is the limit
DUTCH VENTURE PUBLISHING

De legende van de Vuurvogel
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2016 Dutch Venture Publishing
Auteur: Femke Dekker

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagillustratie: Els van Egeraat / depositphotos.com
Illustraties: Els van Egeraat
Tekstredactie: Midgard Manuscripten

Eerste druk oktober 2016
ISBN 978-94-6266-197-4
NUR 283

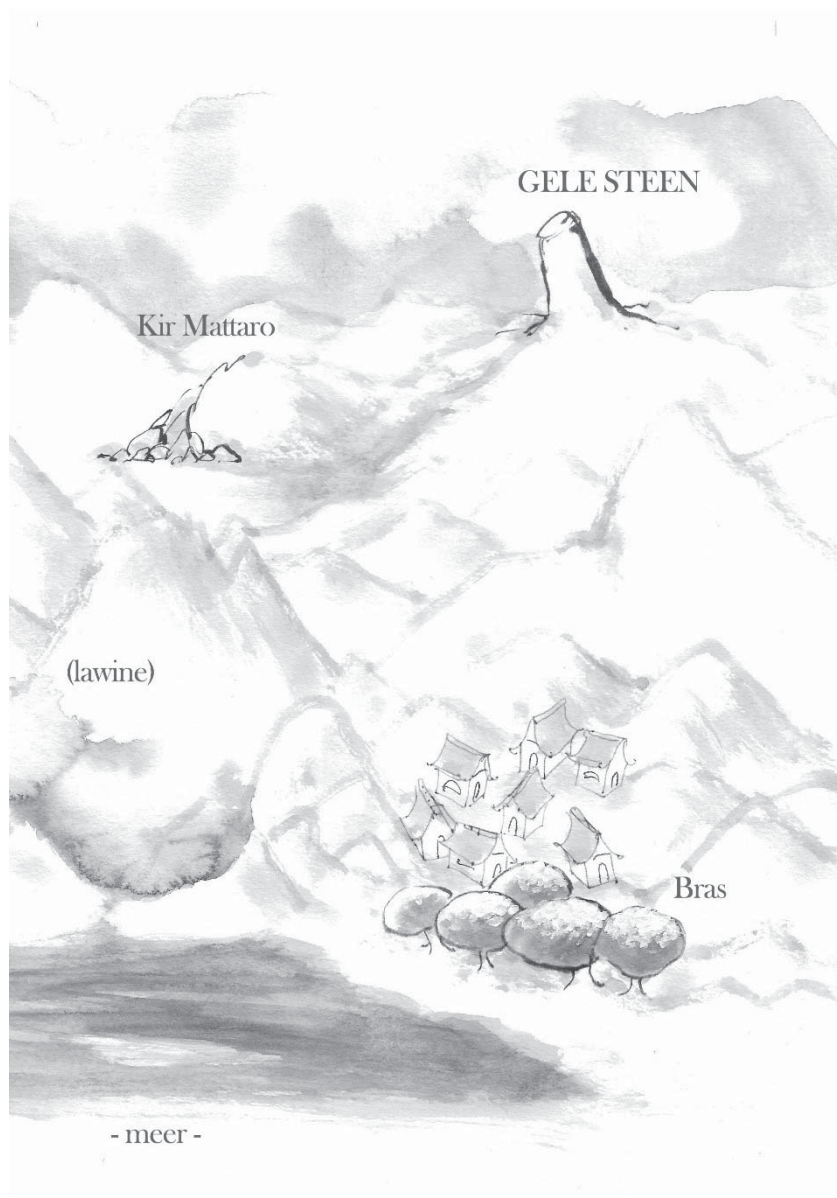
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Floris

Zonder de veer die hij me gaf, was dit verhaal er niet geweest.

1

Een verhaal bij het midwintervuur

Het vuur laaide hoog op en feloranje vonken schoten omhoog toen Mirdan er een vers blok hout op gooide. Ravian trok zijn deken om zich heen en keek even naast zich, waar zijn moeder en zusje zaten. Hun gezichten ingevallen, net als die van andere mensen uit het dorp. Aan de overkant van het vuur ontwaarde hij zijn vriend Marik, met zijn ouders en broertjes. Andere dorpsgenoten kwamen er nog aan en zochten hun plek om het vuur. Ravian schoof wat op om ruimte te maken.

Mirdan stond nog steeds bij het vuur. Met een dikke tak verschoof hij wat blokken en legde er daarna nog meer bij. Schijnbaar moeiteloos pakte hij de dikste blokken in één hand en pas dicht bij het vuur liet hij los. Alsof hij de hitte niet voelde.

Ravian staarde naar die handen. Groot en stevig waren ze, met eeltplekken van het zware werk. Net zulke handen als zijn vader had gehad. Mirdan was erbij geweest toen het ongeluk gebeurde, tijdens het houthakken. Hij had Ravians vader op een zelfgemaakte baar door het bos naar huis gesleept. Hij had het Ravians

moeder moeten vertellen.

Het was al zo lang geleden, maar nog steeds miste Ravian zijn vader. Soms nam Mirdan hem mee op tochten door het bos. Dan wees hij hem op de roofvogels die hoog in de lucht rondcirkelden, planten en paddenstoelen die je kon eten of juist giftig waren. Hij leerde hem hoe je met een slinger op kleine dieren kon jagen, zoals konijnen of vogels. Ook al was Mirdan zijn oom en leek hij op zijn vader, hij was hem niet.

Ravian trok zijn deken wat dichtër om zich heen. Boven het vuur, in de vrieslucht, fonkelden de sterren. Op de grond lichtte de sneeuw op.

Het gepraat en geschuifel van de mensen om hem heen verstomde. Ravian keek op. Naast het vuur stond Meta Zarissa. Ze was niet groot, ongeveer even groot als Ravian, maar in het flakkerende licht en de schaduwen die over haar gezicht gleden, leek ze hoog boven hen allen uit te torenen. Toen ze begon te spreken, klonk haar stem duidelijk, ondanks het geknetter van het vuur. Iedereen luisterde doodstil naar het verhaal dat ze vertelde, al kenden ze het allemaal uit hun hoofd. De legende van de Vuurvogel.

Ieder jaar met midwinter vertelde Meta Zarissa dit verhaal. Over de Vuurvogel die eens in de honderd jaar, als hij uit zijn as herrezen was, over de wereld vloog en een magische veer liet vallen op de plek waar die het hardst nodig was. De laatste jaren was de legende steeds spannender geworden. Drie jaar geleden was de Vuurvogel zevenennegentig jaar daarvoor voor het laatst gezien. Twee jaar geleden achtennegentig jaar, vorig jaar negennegentig jaar...

Ravian schoof heen en weer. Zijn moeder zat een eind bij hem vandaan, met zijn zusje op haar schoot. Zij was nog een baby geweest toen hun vader verongelukte.

Hij kon haar gezicht bijna niet zien, zo zat ze in de deken verscholen. Alleen een paar bruine haartjes vielen over de deken heen. Ze zat zo stil, en ze hoestte helemaal niet. Was ze in slaap gevallen? Of misschien luisterde ze zo betoverd naar de legende van de Vuurvogel dat ze haar pijn vergat.

Meta Zarissa hief haar armen hoog in de lucht. 'Niemand,' zei ze, 'heeft de Vuurvogel ooit gezien. Zijn schaduw misschien, of een stukje van zijn staart. Niemand weet precies hoe hij eruitziet.

Maar eens in de honderd jaar vindt iemand zijn veer.' Ze stopte even, keek de kring rond. 'Die veer is mooier dan iedere veer die je ooit hebt gezien. Hij is kleurrijker dan de veer van een pauw. Hij is stevig, zoals een roofvogelveer.'

Ravian staarde naar zijn voeten, bewoog ze heen en weer in de sneeuw. Onder zijn kampvuurdeken gleed zijn hand naar het voorwerp dat hij die middag gevonden had.

